

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

LAUREN CANAN
Susituokti bet kokia kaina

2021 rugsėjis–gruodis

Lauren Canan

**SUSITUOKTI
BET KOKIA KAINA**

Romanas

Lauren Canan, *Marriage at Any Price*, 2019

© Lauren Canan, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Juozaitytė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0745-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Viskas įvyko nespėjus nė mirktelėti.

Seto Masterso dešinėje staiga užvirė veiktas – iš niekur atskriejo moteris ant grynakraujo žirgo. Ji davė ženklą ir galingi užpakalinių kojų raumenys iškėlė žirgą ir jo raitelę į viršų – tiesiai virš prie kelio prigludusio Seto sportinio automobilio kapoto. Jis nėrėsi iš kailio, kad automobilis cypdamas sustotų. Vos išvengė susidūrimo su į eilę iš abiejų pusių išsirikiavusiomis pušimis. Raitelė sustojo, apsuko kaštonį ir nušuoliavo prie automobilio. Neatrodė laiminga.

– Pusproti tu! – sušnypštė sustabdžiusi žirgą vos kelios pėdos nuo automobilio. – Ne jau nematei ženklą *Sumažink greitį, Priešais – jojimo takas?* Gal skaityti nemoki? Vos mūsų nepradžudei! Kaip galėjo šauti galvon lėkti aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu vienpusio eismo keliu?

– Greitis buvo mažesnis.

– Netaukšk niekų!

Setas tiesiog kunkuliavo nuo emocijų: šoko, palengvėjimo, kad niekas nenukentėjo, ir vos juntamo nerimo dėl to, jog galbūt važiavo kiek

per greitai. Net ir graužiamas kaltės, vieną dalyką iškart pastebėjo: moteris buvo nuostabiai graži. Banguojantys tankūs kaštoniniai plaukai rėmino beveik angelišką veidą. Žalios akys liepsnojo pykčiu, tačiau vis tiek buvo stulbinančios. Lieknas, grakštus kūnas atrodė per menkas suvaldyti milžinišką grynakraujį žirgą, kuris kratė galvą, kojomis kasė žemę ir triukšmingai traukė orą į talpius plaučius. Nėra abejonės, priešais jį – įgudusi raitelė. Setas už tai jautėsi neapsakomai dėkingas.

Jis atidarė dureles ir išsirangė iš ferario. Ką čia ir pasakysi. Buvo taip paniręs į minčių bangas, kad nekreipė dėmesio į ženklus.

- Atsiprašau. Nuoširdžiai. Tikiuosi, nesusižeidėte.

- Nelėkite. Artimiausias keletą mylių jojimo takas dar ne kartą kirs kelią. Nėra reikalo priminti, kad kitąsyk gali ne taip pasisekti.

Net su pykčio gaidelė balsas buvo aiškus ir patrauklus.

- Teisinga pastaba.

Ji įsistebeilijo jam į veidą, kiek palenkė galvą ir dailius bruožus išvagojo susirūpinimo raukšlės.

- Jūs ne vietinis, - tai buvo teiginys, o ne

klausimas.

- Iš Los Andželo.

Mergina jau žiojosi kažką sakyti, bet pamąstė ir, lyg atsiliepdama į savo mintis, papurtė galvą.

- Gal pasakysite, ar aš dar toli nuo Kaliko Springso?

- Važiuodamas leistinu greičiu užtruksite maždaug 20 minučių.

- Dėkui, - atsakė ir gėrėjosi seksualiu jos kūnu, kol mergina apsuko žirgą ir nulėkė ta kryptimi, iš kurios pasirodė, pasislėpdama medžių tankmėje.

Setas grįžo prie automobilio ir užvedė variklį. Labai vylėsi, kad šis incidentas - nėra blogas pranašas. Privalo nepamiršti, jog čia ne Los Andželas. Tai Teksaso kaimas ir viskas vyksta kur kas lėčiau. Niekaip negalėjo atsigauti per plauką išvengęs susidūrimo. Jis grįžo ant siauro kelio ir tęsė kelionę.

Advokato Beno Rakerio biurą, įkurtą sename Viktorijos laikų pastate greta miesto aikštės, buvo lengva rasti. Jis puikiai derėjo prie kitų Centrinės gatvės pastatų. Kaliko Springsas buvo žavus. Nekaltas. Lyg miestelis iš praeities. Prie daugelio parduotuvių pūpsojo gėlių

vazonai, prisėsti kvietė mediniai suoliukai. Pastatęs automobilį, Setas įžengė į kondicionuojamą advokato biurą ir pasakė sekretorei savo vardą.

- Taip, pone Mastersai, ponas Rakeris laukia. Pranešiu, kad jūs jau čia.

Vos po kelių minučių Setas sėdėjo priešais pagyvenusį advokatą.

- Malonu susipažinti, pone Mastersai. Spėju, kad Kaliko Springse lankotės pirmą kartą.

- Tiesą sakant, esu čia buvęs kelis kartus. Kai buvau mažas, susipažinau su netikrais broliais ir smagiai leidau laiką. Nuo tada buvau grįžęs kokį tuziną kartų. Paskutinį sykį - maždaug prieš penkerius metus.

Advokatas nusišypsojo.

- Jūsų panašumas su šeima - akivaizdus. Tikrai esate Mastersas.

- Norėjau atvykti anksčiau ir dar kartą apžiūrėti rančą. Ar broliai žino, kad aš čia?

- Pranešiau, kad atvyksite. Čansas ir Koulas Niujorke, o Veidas su žmona - Londone. Visi grįš kitą savaitę, kad išklausytų testamentą.

Setas linktelėjo. Jį augino kaip vienturtį vienišos motinos vaiką. Kai sulaukė šešerių, tėvas pareikalavo, kad jis atvyktų į rančą ir susipa-

žintų su netikrais broliais. Net tokio amžiaus smarkiai jaudinosi. Tiesa, šie žinią apie jo egzistavimą priėmė daug geriau, nei Setas tikėjosi, ir mielai pripažino jį šeimos nariu. Tą tuziną vasarų, praleistų rančoje, jis prisiminė maloniai ir nekantravo vėl pasimatyti su visais.

- Turiu prisipažinti, labai smalsu dėl testamento.

- Įsivaizduoju, - ponas Rakeris atsilošė odiniame krėsle. - Ar gerai pažinojote tėvą?

Setas gūžtelėjo pečiais.

- Manychiau, tiek, kiek ir kiti. Per visą gyvenimą mačiau jį kokį tuziną kartų. Mama apie jį nekalbėjo. Įstojęs į Stanfordo universitetą, nieko apie jį nebegirdėjau, nors veikiausiai juodu su mama bendravo.

Paaugęs Setas pradėjo suprasti, kad namai, kuriuose jis su mama gyveno, jos vairuojami automobiliai buvo ne jų kišenei. Mama buvo vieniša dirbanti moteris, neturinti aukštojo išsilavinimo. Todėl turėjo būti kitas finansų šaltinis. Jam skyrė dalinę stipendiją studijoms Stanforde, tačiau tai toli gražu nepadengė reikalingų išlaidų. Nepaisant to, jeigu jam prireikdavo pinigų, visada jų gaudavo.

- Sprendžiant iš to, ką žinau, - tarė ponas Rakeris, - jūs teisius. Kai sudarinėjome testamentą, jūsų tėvas negailėjo jums gerų žodžių. Tačiau su šeima jis niekada nesijautė patogiai. Kaip paaiškėjo, nė su viena. Darbas jam visada buvo didžiausias prioritetas. Spėju, kad buvo priežasčių, kodėl megzti santykius sekėsi taip sunkiai.

- Tikėtina, - Setas pritariamai linktelėjo. - Priežastis, kodėl paminėjau testamentą, yra ta, kad esu kelių regioninių ligoninių valdybų narys. Ir šiuo metu svarstomas siūlymas dėl naujo leukemijos tyrimo. Jeigu ką nors paveldėčiau, tai smarkiai palengvintų padėtį.

Advokatas linktelėjo ir, atrodė, sudvejojo.

- Pone Mastersai, juk suprantate, kad negalio aptarinėti palikimo nedalyvaujant visiems įpėdiniams. Vis dėlto būtų sąžininga paklausti, ar jūs vedęs?

- Vedęs? - klausimas išties buvo keistas. Kartą Setas buvo labai arti to. Tačiau viskas baigėsi liūdnai. Atidavė širdį Gvenei Džefers, o ši išdavė jį su kitu vyru. Nuo to laiko apie santuoką jis nė negalvojo. Jam patiko pašėlęs gyvenimo tempas. Buvo laisvas nuo bet kokių įsipareigojimų kam nors, išskyrus save. - Ne. Tik ne aš. Kodėl klausiate?

- Na, yra sąlyga, kurią reikia įgyvendinti, kol įsigalios testamentas. Todėl mudviem geriau ją aptarti. Vienas reikalavimų - visi sūnūs turi būti vedę. Ponas Mastersas niekada nepaaiškino tokio sprendimo motyvų. Galbūt tai susiję su jo paties gyvenimo patirtimi. Niekada ir neišsiaiškinsime. Žinoma, jis turėjo teisę iškelti bet kokias sąlygas. Tas, kuris testamentą įsigaliojimo dieną nebus vedęs, neteks teisės į paveldėjimą. Visas finansinis turtas ar žemės atiteks likusiems vedusiems sūnams. O susidarius tam tikroms sąlygoms - labdarai. Šiandien vienintelis neatitinkate šio reikalavimo. Prieš kelias savaites skambinau norėdamas apie tai pasikalbėti, tačiau buvote išvykęs iš šalies. Palikau kelias žinutes darbe. Dar klausiau brolių, gal žino jūsų šeiminei padėtį, bet jie nebuvo tikri. Regis, senokai bendravote.

- Supratau. Išties liko galybė neatsakytų skambučių. Labai gaila, kad nesusisiečiau su jumis anksčiau. Tokia naujiena nuliūdino, - dar švelniai pasakyta. - Bet nieko nepakeisi. Ne-kantrauju susitikti su broliais ir jų žmonomis. Retai pasitaiko proga drauge pabūti.

- Tiesa, - advokatas darsyk nusišypsojo. - Labai gaila dėl testamentą. Regis, leukemijos tyrimai - vertas dėmesio objektas.

- Taip, - Setas atsistojo ir paspaudė teisininkui ranką. - Ką gi, dėkui, pone Rakeri. Ačiū, kad pranešėte.

- Žinoma, pone Mastersai. Turite apie dešimt dienų. Gal pažįstate ką nors, kas sutiktų tekėti už jūsų. Laiko dar yra.

- Abejoju. Bet vis tiek - ačiū.

Setas žengė iš kabineto, o ponas Rakeris sekė įkandin. Staiga atsidarė laukujės durys ir pro jas įžengė ta pati raitelė, kurią sutiko kelyje. Ji nustebo pamačiusi Setą. Greitai susivaldė ir pasisuko į poną Rakerį.

- Ar susitarei dėl susitikimo?

- Eli, gal užsuk po pietų ir viską aptarsime akis į akį?

- Turiu grįžti į darbą. Prašau tik paprasto atsakymo: taip ar ne?

- Atleisk, - jis šyptelėjo merginai ir papurtė galvą. - Mėginu susisiekti su Veidu ar Koulu, nes jie valdo įmonės finansus. Veidas išvykęs iš šalies. Koulas ir Čansas Niujorke dirba dvi-gubai, kol nėra brolio. Gal užėikime į kabinetą?

- Neturiu laiko, - neatlyžo ji. - Jūs juk mums atleisite, tiesa? - dabar ji kreipėsi į Setą, o tada vėl pasisuko į poną Rakerį.

Pagyvenęs vyriškis bejėgiškai iškėlė rankas lyg pasiduodamas.

- Viskas gerai, - vyptelėjęs atsakė Setas. - Jau eisiu.

- Man pasisekė pasikalbėti su Čansu, - ėmė pasakoti jaunajai panelei ponas Rakeris. - Jis sakėsi nieko apie tai nežinojęs ir reikia sulaukti sugrįžtant Veido.

- Ir kada tai bus?

- Kaip suprantu, tada, kai baigs tvarkyti reikalus. Regis, turi susitikimą čia antroje kitos savaitės pusėje.

Setas išgirdo, kaip mergina atsiduso. Kad ir apie ką tiedu kalbėjosi, panašu, jog pokalbis nesumažino jos nerimo. Regis, kad jai diena tikrai buvo nesėkminga.

Vis dėlto Setas negalėjo neišgirsti pono Rakerio tariamų vardu. Veidas, Koulas ir Čansas buvo netikri jo broliai. Jau ketino prasiatarti apie šiuos giminystės ryšius ir galbūt padėti merginai, tačiau paskutinę sekundę prikando liežuvį. Tai ne jo reikalas.

- Gal tada suorganizuotum man susitikimą?

- Pažiūrėsiu, Eli, kuo galiu padėti. Juk žinai, kad stengsiuosi, bet...

- Manai, kad tai beprasmiška, - pabaigė sa-

kinį už jį.

- Manau, jog turi visas teises su jais pasikalbėti, - tęsė advokatas. - Todėl padarysiu viską, kas mano jėgoms.

- Dėkoju, pone Rakeri.

Jau pasisukus eiti smaragdo spalvos akys užkliuvo už Seto.

- Matau, jums pavyko pasiekti miestelį. Gal net nieko nenumušus pakeliui.

- Tikras stebuklas. Tiesą sakant, po mūsų susidūrimo sumažinau greitį ir grožėjausi kraštovaizdžiu, - atsakė Setas. - Dėkoju už patarimą.

- Nėra už ką.

Jis atidarė duris ir mergina išėjo. Pasuko dešinėn ir žingsniavo tolyn. Setas negalėjo atplėšti nuo jos akių. Mergina tebemūvėjo jojimo kelnes, pabrėžiančias liauną figūrą. Odinis diržas juosė liekną liemenį, laisvi balti marškiniai slėpė prinokusias krūtis. Jos nosis buvo mažutė, riesta, o lūpos tokios, kad vyras mėgautųsi valandų valandas. Kūnas nieko nelaukdamas sureagavo į vaizdą ir mintis. Tai jį gerokai nustebino.

Deja, neužfiksavo jokių ženklų, kad ši mergina būtų linkusi tekėti. Gal net susiviliotų.

- Pone Rakeri, ar galėtumėte parekomenduoti gerą vietą pavalgyti? - prabilo Setas pasisukdamas į advokatą.

- *Burdalo* miesto kavinė yra miesto aikštėje vos už kvartalo nuo čia. Tiesą sakant, ir pats ketinau ten eiti. Kviečiu drauge.

- Dėkoju, su malonumu.

Iki kavinės buvo vos pora minučių kelio pėsčiomis ir jie kaip tik išvengė pietų meto grūsties. Setas atsitraukė kėdę ir įsitaikė prie stalo priešais poną Rakerį. Pasiėmė tarp druskinės, pipirinės ir cukrinės įkištą valgiaraštį ir jį peržvelgė. Tokiame mažo miestelio restorane pasirinkimas buvo ganėtinai didelis.

Padavėja pastatė aukštas taures su lediniu vandeniu ir pažadėjo už kelių minučių priimti užsakymą. Nespėjus jai sugrįžti, prie jų priėjo kita moteris.

- Sveiki, - tarė ta pati raudonplaukė. - Ar neprieštarausite, jeigu prisėsiu? Jau susidarė eilė, o man reikia grįžti į darbą.

- Prašom, - nieko nelaukdamas atsakė ponas Rakeris. - Eli, ar pažįsti poną Mastersą?

Ji sustingo.

- Ne, - atsakė nenuleisdama akių nuo Seto. - Bent oficialiai - ne....

